

Jean Craighead George s-a născut la Washington, D.C., pe 2 iulie 1919. Provenind dintr-o familie de naturaliști, a dezvoltat și ea o pasiune pentru acest domeniu, din care s-a inspirat când a scris cele peste o sută de cărți pentru copii.

A absolvit Pennsylvania State University în 1941, licențiindu-se în știință și literatură. Cărțile ei impresionante despre natură i-au adus diverse premii, cum ar fi Premiul Aurianne pentru cartea *Dipper of Copper Creek* (1956) sau *Newbery Honor* pentru al treilea roman al ei, *My Side of the Mountain* (1959). În 1964, a fost nominalizată, din partea Statelor Unite ale Americii, la prestigiosul Hans Christian Andersen Award.

Cartea *Julie din neamul lupilor* a fost inspirată de studiile ei despre lupi din anul 1970, când, în urma unei vizite la Laboratorul de Cercetare Arctică Navală din Barrow, Alaska, a văzut o tânără traversând tundra de una singură. Acest roman a primit Medalia Newbery în anul 1973 și a fost finalist la National Book Award, în același an. Succesul cărții a determinat-o pe autoare să scrie alte două volume, *Julie* (1994) și *Julie's Wolf Pack* (1997), precum și scurte povestiri ilustrate despre lupi, ca *Nutik, the Wolf Pup* (2001), *Nutik and Amaroq* *Play Ball* (2001).

În 2012 a încetat din viață, la New York.

JEAN CRAIGHEAD GEORGE

Julie din neamul lupilor

Traducere din engleză
de Mădălina Ivoniciu

arthur

Redactori: Felicia Roman, Ioana Vilcu

Corector: Theodor Zamfir

Tehnoredactor: Mariana Dumitru

Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Craighead George, Jean

Julie din neamul lupilor / Jean Craighead George;
trad. din engleză de Mădălina Ivoniciu. – Ed. a 2-a. – București:
Editura Arthur, 2022

ISBN 978-606-086-593-3

I. Ivoniciu, Mădălina (trad.)

821.III

Jean Craighead George

Julie of the Wolves

Copyright © 1972 by Jean Craighead George

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din acest volum nu poate fi reprodusă ori stocată într-un sistem de redare sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare sau de altă natură, fără permisiunea prealabilă a editurii.

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

*Lui Luke George, care iubește lupii
și eschimoșii din Alaska*

Cuprins

Partea I. Amaroq, lupul 7

Partea a II-a. Miyax, fata 77

Partea a III-a. Kapugen, vânătorul 111

Miyax și-a dat pe spate gluga hainei din piele de focă și a privit soarele arctic. Era un disc galben pe un cer verzui, culorile orei șase seara, vremea când se trezeau lupii. Încet, a pus jos oala de gătit și s-a furișat în vârful unui deal înghețat sub formă de dom, unul dintre multele dâmburi de pământ care se ridică și se prăbușesc în frigul aspru al iernii arctice. Întinsă pe burtă, privea de-a lungul unei pășuni imense de iarbă și mușchi și își concentra atenția pe lupii pe care îi descoperise cu două nopți în urmă. Trezindu-se și văzându-se unii pe alții, dădeau din cozi.

Măinile îi tremurau și bătăile inimii i s-au înțețit, pentru că îi era teamă, nu atât din cauza lupilor, care erau sfioși și se aflau la multe aruncături de harpon distanță, ci din cauza situației ei disperate. Miyax se rătăcise. Se rătăcise – fără mâncare – de mai multe nopți pe coasta nordică a Alaskăi. Panta stearpă se desfășoară pe patru sute optzeci de kilometri de la munții Brooks până la Oceanul Arctic și pe mai

mult de o mie două sute de kilometri de la Chukchi la Marea Beaufort. Niciun drum nu o străbate; bălți și lacuri se întind ca pistruii pe imensitatea ei. Vânturile urlă de-a lungul ei, iar priveliștea este exact aceeași în orice direcție. Undeva în acest cosmos era Miyax; iar însăși viața din trupul ei, scânteia și căldura sa, depindea de acești lupi pentru supraviețuire. Și nu era așa de sigură că aveau s-o ajute.

Miyax s-a uitat lung la lupul negru regal, sperând să-i capteze privirea. Trebuia să-i spună cumva că flămânzea și să-i ceară mâncare. Era posibil, o știa: tatăl ei, un vânător eschimos, făcuse asta. Într-un an campase lângă vizuina unor lupi în timpul unei vânători. După ce trecuse o lună, iar tatăl ei nu văzuse pic de vânat, i-a spus căpeteniei lupilor că era flămând și avea nevoie de mâncare. În noaptea următoare, lupul l-a chemat din depărtare, iar tatăl ei a mers la el și a găsit un karibu¹ proaspăt ucis. Din nefericire, tatăl lui Miyax nu-i explicase niciodată cum îi spusese lupului despre nevoile sale. Iar la scurt timp după asta a plecat cu caiacul pe Marea Bering să vâneze foci și nu s-a mai întors niciodată.

Urmărea lupii de două zile, încercând să-și dea seama care dintre sunetele și mișcările lor exprimau bunăvoință și prietenie. Majoritatea animalelor

¹ Denumirea sub care sunt cunoscuți renii sălbatici în America de Nord. (N.tr.)

aveau astfel de semnale. Micile veverițe arctice de sol loveau ușor cu cozile într-o parte ca să le înștiințeze pe altele din neamul lor că erau prietenoase. Imitând semnalul cu degetul arătător, Miyax ademenise multe veverițe la mâna ei. Dacă ar fi putut descoperi un astfel de gest pentru lupi, ar fi reușit să se împrietenească și să împartă mâncarea cu ei, ca o pasăre sau o vulpe.

Proptită pe coate cu bărbia în pumni, se uita intens la lupul negru, încercând să-i capteze privirea. Îl alesese pe el pentru că era mult mai mare decât ceilalți și pentru că mergea ca tatăl ei, Kapugen, cu capul sus și pieptul în afară. Lupul negru era și înțelept, observase ea. Haita se uita spre el când vântul aducea mirosuri stranii sau păsările țipau agitate. Dacă el era speriat, erau și lupii speriați. Dacă el era calm, erau și ei calmi.

Trecură minute lungi, iar lupul negru nu s-a uitat la ea. O ignorase de când îi descoperise, cu două nopți în urmă. Într-adevăr, se mișca încet și fără zgomot, ca să nu-l sperie; totuși, ar fi vrut ca el să-i vadă blândețea din ochi. Multe animale pot face diferența între vânătorii ostili și oamenii prietenoși pur și simplu privindu-i. Dar lupul cel mare și negru nici măcar nu se uita în direcția ei.

O pasăre s-a ivit din iarbă. Lupul s-a uitat la ea. O floare s-a îndoit în vânt. Lupul i-a aruncat o privire.

Apoi briza a zbârlit blana de gluton¹ de pe gulerul gecii lui Miyax și aceasta a strălucit în lumină. El nu s-a uitat la asta. Ea a așteptat. Răbdarea cu căile naturii îi fusese insuflată de către tatăl ei. Astfel știa că era mai bine să nu se miște și să nu strige. Totuși, trebuia să facă rost de mâncare, altfel murea. Măinile i-au tremurat ușor și a înghițit în sec ca să-și mențină calmul.

Miyax avea o frumusețe eschimosă clasică, cu oase mici și constituție delicată, cu mușchi puternici. Fața ei era rotundă ca o perlă și nasul îi era turtit. Ochii ei negri, care priveau pieziș cu grație, erau umezi și sclipitori. Precum urșii polari și vulpile nordului în frumoasa lor alcătuire, avea membrele oarecum scurte. Mediul friguros al regiunii arctice sculptase viața în forme compacte. Spre deosebire de animalele cu corpuri și membre lungi ale sudului, care se răcoresc împrăștiind căldură pe suprafețe extinse, toate lucrurile vii din nord tind spre o formă compactă, ca să conserve căldură.

Lungimea membrelor și frumusețea feței nu îi erau de niciun folos lui Miyax în timp ce stătea întinsă pe dealul înghețat presărat cu licheni, în mijlocul tundrei mohorâte. O durea stomacul, iar lupul negru regal avea grijă să o ignore.

¹ Mamifer carnivor cu blana brună-deschis, răspândit dincolo de cercul polar nordic. (N.tr.)

— *Amaroq, ilaya*, lupule, prietene, a strigat ea într-un sfârșit. Privește-mă. Privește-mă.

Vorbea jumătate în eschimosă și jumătate în engleză, ca și cum instinctele tatălui ei și știința *gussak*-ilor, a fețelor-albe, ar fi putut evoca vreo combinație magică ce ar fi ajutat-o ca mesajul să ajungă la lup.

Amaroq și-a privit laba și a întors ușor capul către ea fără să-și ridice privirea. Și-a lins umărul. Câteva fire încalcite de blană s-au despărțit și au sclipit unul câte unul. Apoi privirea i s-a repezit la cei trei lupi adulți care alcătuiau haita lui și, într-un final, la cei cinci pui care dormeau într-o grămăjoară pufoasă aproape de intrarea în vizuină. Ochii marelui lup s-au împlânzit la vederea lupișorilor, apoi s-au înăsprit rapid, preschimbându-se în nestemate fragile, galbene, în timp ce măsura din privire tundra întinsă.

Niciun copac nu întrerupea monotonia câmpiei auriu-verzuie, pentru că solul tundrei era permanent înghețat. Doar mușchi, iarbă, licheni și câteva flori rezistente prindeau rădăcini în stratul subțire de deasupra care se dezgheța pentru scurt timp vara. Pe aceste pământuri aspre nici nu trăiesc multe specii de animale, dar acele făpturi care totuși reușesc să viețuiască aici sunt în număr mare. Amaroq a privit un nor mare de presuri de tundră rotindu-se sus

pe cer, apoi aterizând în ierburi. Roiuri de tipulide¹, unele dintre puținele insecte care pot supraviețui frigului, înnegreau vârfurile mușchiului. Păsările se roteau, se întorceau și strigau. Mii s-au ridicat brusc de la pământ, ca frunzele în vânt.

Urechile lupului s-au făcut căuș și au receptat un mesaj îndepărtat din tundră. Miyax s-a încordat și a ascultat și ea. Auzise el vreo furtună care se apropia, vreun dușman venind? Se pare că nu. Urechile i s-au relaxat și s-a culcat pe o parte. Ea a oftat, a aruncat o privire la bolta cerului și a fost dureros de conștientă de soarta ei.

Iat-o observând lupii – ea, Miyax, fiica lui Kapugen, copilul adoptiv al Marthei, cetățean al Statelor Unite, elevă la școala Biroului de Afaceri Indiene din Barrow, Alaska, și soția de treisprezece ani a băiatului pe nume Daniel. A tresărit gândindu-se la Daniel, pentru că el era cel care o împinsese la această soartă. Fugise de la el exact acum șapte nopți, iar din această cauză mai avea un nume, conform standardelor *gussak*-ilor – copilul divorțat.

Lupul s-a întors pe burtă.

— Amaroq, a șoptit ea. M-am rătăcit, iar soarele n-o să apună încă o lună. *Steaua Nordului* nu e aici ca să mă ghideze.

¹ Insecte asemănătoare cu niște țânțari uriași, care însă nu înțepă. (N.tr.)

Amaroq nu s-a mișcat.

— Și nu sunt arbuști cu fructe de pădure ca să se încline în vântul polar și să arate spre sud. Nici păsări pe care să le urmez.

A privit în sus.

— Aici păsările sunt presuri de tundră și păsări ale omătului. Ele nu zboară spre mare de două ori pe zi ca papagalii de mare și fugacii pe care îi urma tatăl meu.

Lupul își curăța pieptul cu limba.

— Niciodată nu mi-am imaginat că m-aș putea rătăci, Amaroq, a continuat ea, vorbind cu voce tare ca să-și aline teama. Acasă, pe insula Nunivak, unde m-am născut, plantele și păsările le arătau calea hoșinarilor. Am crezut că fac așa pretutindeni... și astfel, mărețele și negrule Amaroq, nu am busolă.

Fuse un moment înfricoșător cu două zile în urmă când și-a dat seama că tundra era un ocean de iarbă pe care ea se învârtea iar și iar. Acum, când acea teamă a cuprins-o din nou, a închis ochii. Când i-a deschis, inima i-a tresărit de bucurie. Amaroq o privea!

— *Ee-lie!* a strigat ea și s-a ridicat brusc în picioare.

Lupul și-a arcuit gâtul și și-a mijit ochii. Și-a adus urechile în față. Ea a făcut cu mâna. El și-a dezvelit colții. Însălmântată de ceea ce părea o amenințare, s-a culcat din nou la pământ. Văzând-o întinsă pe

burtă, Amaroq și-a lăsat urechile pe spate și a dat o dată din coadă. Apoi și-a întors capul și s-a uitat în altă parte.

Descurajată, a mers șerpuit în josul dealului înghețat și a ajuns la tabără cu picioarele înainte. Între ea și haita de lupi era dealul, astfel că s-a relaxat, s-a ridicat în picioare și a făcut inventarul casei. Era o treabă simplă, pentru că nu putuse să care multe când fugise; luase doar acele lucruri de care avea nevoie pentru călătorie – un rucsac, mâncare pentru aproximativ o săptămână, ace ca să cârpească hainele, chibrituri, sacul ei de dormit din piele și pânza de pus sub el, două cuțite și o oală.

Avusese de gând să meargă până la Point Hope. Acolo avea să întâlnească *Steaua Nordului*, nava care aduce provizii din Statele Unite în orașele din Oceanul Arctic în august, când gheața se crapă. Pe navă era întotdeauna nevoie de cineva să spele vasele sau rufele, auzise ea, așa că avea să-și croiască prin muncă drumul până la San Francisco, unde locuia prietena ei cu care corespundea, Amy. La sfârșitul fiecărei scrisori, Amy scria: „Când vii în San Francisco?” Cu șapte zile în urmă fusese pe drum – pe drumul ei spre orașul alb, strălucitor, ca dintr-o vedere, care se întindea pe un deal, între copaci, cu plante enorme cum nu mai văzuse niciodată. Fusese pe drumul ei – ca să vadă televizorul și mocheta din școala lui Amy, clădirile din

sticlă, semafoarele și magazinele pline cu fructe; ca să vadă portul care nu îngheța niciodată și Podul Golden Gate. Dar, în principal, voia să se descotorosească de Daniel, îngrozitorul ei soț.

A dat cu piciorul în pământ amintindu-și de căsătoria ei; apoi, scuturând din cap ca să uite, și-a cercetat locul de campare. Era drăguț. Descoperind lupii, se stabilise în apropierea lor, sperând să împartă mâncarea cu ei până la apusul soarelui, când stelele aveau să răsară și să o călăuzească. Construisese o casă din pământ, precum locuințele de vară ale bătrânilor eschimoși. Tăiașe fiecare cărămidă cu *ulo*-ul, cuțitul femeiesc în formă de semilună, cu care putea tunde părul unui bebeluș, spinteca un urs puternic sau ciopli un aisberg.

Casa ei nu era bine construită, pentru că nu mai făcuse niciuna înainte, dar înăuntru era primitoare. O izolase împotriva vântului astupând cărămidile cu noroi din balta de la intrare și o făcuse frumoasă întinzând pielea de karibu pe podea, care și izola de frig. Peste aceasta pusese sacul de dormit, un sac din piele de elan căptușit cu piei moi albe de iepure. Lângă pat construise o masă joasă de pământ pe care să-și pună hainele când dormea. Ca să decoreze casa, făcuse trei flori din pene de pasăre și le înfipsese în masă. Apoi construise o vatră afară și își pusese oala deasupra. Oala era goală, pentru că nu găsisese nici măcar un leming de mâncat.